

1. De droom

‘Kom op, Duy, werk door!’

Anh duwt haar modderhanden tegen haar pijnlijke rug. Het kan haar niet schelen dat haar kleurige trui vies wordt. Ze kan alleen maar aan vanmiddag denken. Vanmiddag, als vader weer thuis is, gaat hij met meneer Hung, de dorpsleider, praten!

Meneer Hung heeft hen zelf uitgenodigd. Het ging over school, zei hij. School! Zou haar droom dan toch uitkomen? De droom die ze al zo lang bij zich draagt?

Wanneer alle rijstplantjes gepoot zijn, kunnen ze naar huis, heeft vader gezegd. Als Duy nu eens wat sneller ging ... Hij is al negen, een jaar jonger dan zijzelf, maar hij springt als een kleuter in het rond. Zijn rieten hoed is versierd met zwarte spetters.

Anh drukt een nieuw plantje in de modder. Haar lange, smalle vingers lijken te verschrompelen door het urenlange ploeteren in de natte brij.

Er kriebelt iets op haar been. Bah, een bloedzuiger! Met een vies gezicht trekt ze het slijmerige beest los en gooit hem plagend naar haar broertje. ‘Schiet nou toch op, Duy, ik moet vanmiddag op tijd thuis zijn.’

‘Vanwaar zo’n haast, zusje?’ Met een snelle beweging springt Duy op haar af.

Hij moet wel heel sterk zijn, want het is best lastig om je

voeten los te trekken uit de zuigende modder.

‘Je weet toch wel dat vader en ik vanmiddag naar meneer Hung gaan? Ik ben zo benieuwd wat hij zal zeggen!’

Duy kijkt haar van onder zijn oogharen aan. ‘Wat denk je zelf? Het ging toch over school?’

Meteen heeft ze er spijt van dat ze over meneer Hung is begonnen. Wat als zij misschien naar school mag en Duy niet? En ook al zou hij mogen, wie moet er dan op de rijstvelden werken? Duy kan niet gemist worden.

‘Ja. Laat ook maar. We moeten eerst dit af zien te maken.’ Anh recht haar rug. Ongeduldig stroopt ze haar mouwen omhoog. Het hele veld moet vol komen met nieuwe rijstplantjes.

Het eind van de akker is niet te zien. De wind heeft zich achter de bergen verstopt en het tere groen is bedekt met een wollige mistdeken. Het is heel stil. Geen vogel laat zich horen. Ze is niet bang voor de mist. Soms is het fijn om niet alles te zien. En het veld lijkt minder groot.

Anh trekt voorzichtig een bosje jonge plantjes uit de tas op haar rug. Ze bukt weer en zakt tot haar knieën in de modder. Het gaat niet meer zo snel als vanmorgen. Ze was al heel vroeg vertrokken, langer slapen lukte toch niet. Zodra de haan de eerste lichtstralen met luid gekraai had begroet, zat ze rechtop op haar slaapmat.

Duy had rustig doorgeslapen. Haar broertje trekt zich nooit iets aan van de haan. Oma wel. Die was al naar buiten geschuifeld naar het plaatsje achter het huis, om zich te

wassen. Daarna ging ze op het altaar de wierook aansteken. Anh had snel het olielampje aangestoken en haar lievelingsboek gepakt, de kinderbijbel. Zolang oma buiten was, kon ze even lezen bij het licht van de olielamp voor het altaar. Oma was altijd blij als het lampje al brandde. Misschien dacht ze wel dat haar kleindochter het offeraltaar belangrijk vond. Anh schudt haar hoofd. Haar lange zwarte vlechten zwaaien mee. Ach nee, oma weet wel beter ...

‘Ga je wassen, Anh! Meneer Hung wacht.’ Gehaast loopt vader haar tegemoet. Duy gaat zonder iets te zeggen het huis in.

Zo snel als ze kan boent Anh op het plaatsje achter het huis de modder van haar benen en trekt schone kleren aan. Even streelt ze het gladde borduursel op haar omslagdoek. Niemand kon zo mooi borduren als haar moeder. Ze trekt de doek stevig om zich heen.

‘Do Phuong Anh,¹ je bent een zegen voor ons dorp!’ Gespannen buigt Anh voor de dorpsleider en wacht op wat hij verder gaat zeggen. Ze wil de woorden wel uit hem trekken.

‘Jouw talenten zijn in het hele dorp bekend’, gaat meneer Hung verder. ‘Maar ook daarbuiten, Anh. Ik hoorde van je

1: In Vietnam wordt eerst de achternaam gezegd en daarna de voornaam. Anh is haar voornaam, Phuong haar tweede naam en Do haar achternaam.

vader dat je al kon lezen toen je vier was.'

Verlegen plukt Anh aan de kwastjes van haar omslagdoek. 'Het partijbestuur van de provincie heeft besloten jou alle kansen te geven om je talenten te benutten. Vanaf morgen ga je naar school. Er wacht je een geweldige toekomst, jongedame. Je uniform ligt al klaar.'

Onzeker stapt vader naar voren. 'Veel dank, meneer Hung. Maar wij kunnen zo'n uniform moeilijk betalen.'

Meneer Hung lacht breed. Zijn glanzende zwarte haren zijn strak naar achteren gekamd. 'Beschouw het maar als een cadeautje van de partij, goede vriend. Wij hebben het beste voor met onze dorpsbewoners.'

Vader buigt diep. 'Daar ben ik van overtuigd, meneer Hung. Maar wij zijn Hmong.² Wij moeten leven van de opbrengst van de rijst. Er is zo veel werk op het veld, ik kan Anh niet missen. Wij hebben alle handen nodig sinds mijn vrouw ...'

'Ook daar hebben we aan gedacht, Do Tuan. Jullie zullen niets tekortkomen.'

'Dank u, dank u wel.' Met vuurrode wangen buigt Anh voor meneer Hung. Ze grijpt vaders hand en trekt hem weg. Vader moet maar niets meer vragen. Meneer Hung is zo vriendelijk. Ze mag naar school! Nu zal haar droom uitkomen. God heeft haar gebeden gehoord.

Buiten danst ze om vader heen. 'Naar school, vader, ik mag

2: De Hmong zijn een bergvolk in het noorden van Vietnam. Veel mensen van deze stam zijn christen. Ze leven vooral van de rijstbouw. Ze zijn arm en kunnen vaak niet lezen en schrijven.

naar school! Ik ga juf worden! En dan kunnen alle kinderen uit het Boek lezen!

Vader glimlacht. Hij staart nadenkend voor zich uit. 'Het blijft maar zo mistig', zegt hij dan.

